

● Incepiind de vineri, la punctul de frontieră de cale ferată dintre Cehoslovacia și R D Germană, Decin, sute de cetățeni români încearcă să treacă granița. Potrivit agenției CTK, cel mai adesea este vorba de familii cu copii. După ce autoritățile est-germane au instituit vize de intrare și de tranzit, situația la graniță dintre Cehoslovacia și RDC a devenit complicată. Intrucât un mare număr de români sînt lipsiți de aceste vize, autoritățile est-germane li trimit înapoi pe teritoriul cehoslovac. „În plus, relevă corespondentul CTK de la Decin, feroviarul est-german condiționează intrarea vagoanelor românești în țară de standarde tehnice și sanitare normale”.

● Secretarul de stat britanic, William Waldegrave, a anunțat la Londra că forțele maritime britanice au misiunea de a intercepta orice navă care ar încerca să rupă blocada contra Irakului. „Dacă există dovezi de violare a sancțiunilor impuse, noi vom lua măsurile care se impun” — a precizat Waldegrave.

● Ultimele știri transmise de agențiile de presă semnaleză că situația din Golf se menține tensionată. Se menționează, astfel, că Irakul deține 140.000 de oameni în Kuwait, în timp ce la Bagdad începe să fie resimțită lipsa hranei.

Pe de altă parte SUA au avertizat Irakul că vor deschide focul asupra oricărei nave care ar încerca să se sustragă măsurilor de embargo.

Nu, nu e nici Parisul, nici Londra. Sîntem pur și simplu în Arad pe strada Pădurii într-o zi de talcioc. Foto: M. CANCIU

COMENTARIUL EDIȚIEI

Fantezia optimistă și pesimismul fatalist-față cu realitatea românească (II)

A învăța din exemplele istoriei este o chestiune esențială. A nu repeta greșelile altora este dovada inteligenței politice. De exemplu, liberalizarea vieții în Polonia a adus după sine, ca și la noi astăzi, o înțelegere eronată a atitudinii în societate. Polonezii (nu toți) s-au lăsat de lucru și s-au așternut pe drumurile Europei, mutind mărfurile de ici-colo, cu câștigul aferent. Așa au înțeles ei reconstrucția țării.

Realități similare duc la împlinț la polonezi, se repetă la noi, în ce proporții și la ce nivel de civilizație, se constată zilnic. Om fi săraci, dar, prostituindu-ne pe piețele iugoslave sau ungare, sau chiar mai departe, nu vom scoate țara din impas. Așadar, optimismul nostru ce bază de susținere are? E inutil să mai amintesc precarele mijloace de producție rămase de la vechiul regim.

Ne-am creat iluzia că occidentali vor năvăli în România aducînd cu ei altă de necesară tehnologia avansată. Se pare că n-am găsit argumente necesare pentru a-i atrage. Unele greșeli politice comise de guvern au subminat încrederea în democrația românească. Lipsa maturității diplomatice ne-a dus pe ultimul loc printre țările estice, în privința raporturilor cu organisme internaționale. Se fac eforturi mari de către noul guvern (și se pare, cu unele succese) pentru recuperarea terenului pierdut.

Un capital negativ oferit de societatea românească este atitudinea omului față de muncă. A munci a devenit sinonim pentru unii cu a pierde vremea. „Adevărata” muncă este specula. Dar, odată cu specula mărfii, ne speculăm însăși existența.

Ce înseamnă atitudine față de răspunderea socială în fața istoriei, o demonstrează două popoare, inexistente economic după cel de-al doilea război mondial: germanii și japonezii. Calitățile umane ale popoarelor respective, în principal, (ajutoarele oferite de americani — vezi planul Marshall — nu pot fi neglijate), au realizat uluitoarele ascensiuni tehnologice din țările respective. Atitudinea față de muncă și spiritul organizator au fost factorii generatori de progres.

Ce regăsim la noi, într-un context mai puțin dramatic economic decît la cel amintit mai sus? O totală lipsă de interes față de muncă. Egoism, goană după câștiguri nemuncite, inconștiență totală în fața imperativelor sociale-economice ale țării. O nouă organizare a societății nu se poate face în condițiile rezistentele vechilor mentalități. Necunoscînd necesitățile momentului prin care traversează istoria românească.

IOAN IERCAN

(Cont. în pag. a II-a)

Adevărul

Cotidian independent al județului Arad

ANUL II

Nr. 177

Miercuri, 15 august 1990

4 pagini — 1 leu

Lunga vară fierbinte a privatizării... (VIII)

Cum am promis, să vedem care este punctul de vedere al unor lucrători din cadrul I.C.S. Alimentara vizavi de privatizare sau noua așezare a comerțului, în general. Nouă așezare care în cazul întreprinderii noastre înseamnă acceptarea volens-nolens a măsurii cuprinse la art. 2 din cunoscuta de-acum Hotărîre nr. 703. Adică,

sistemul de lucru în comision.

Mai întâi să ascultăm cîteva păreri exprimate de responsabilii unității nr. 33 „Traian” — Mariana Fruja: — Firește că ne-am dorit-o și dorim cu toții o schimbare, o îmbunătățire radicală a comerțului, în folosul cumpărătorului și deopotrivă, al nostru, al celor care tot mai des sîntem acuzați că purtăm vina pentru lipsurile și neajunsurile din aprovizionare, pentru rafturile tot mai goale ale magazinelor. Or, lucrurile nu stau chiar așa. Noi, am vrea să se înțeleagă, vindem ce și cît avem. Că avem mereu mai puțin nu este, în primul rînd,

vina noastră, ci, îndeosebi a sistemului existent, a faptului că aprovizionarea se desfășoară tot mai greu, iar uncori haotic. Iată, la ora actuală nu avem o pungă de zahăr în unitate datorită faptului că în luna iulie nu ni s-a livrat coșa aferentă. Oamenii, și pe bună dreptate, sînt nemulțumiți, cum la fel de

terlocutoarea noastră rîmbește puțin cam stingherită, după care ne mărturisește că nu prea crede pentru că nu... prea știe ce înseamnă exact acest așa-numit comision. Cum spuneam, conducerea întreprinderii a inițiat o dezbatere, pe marginea Hotărîrii nr. 703, care dezbateri însă se pare că nu a fost cîștig de puțin explicită.

Prin unități comerciale arădene

Dar să continuăm dialogul

nemulțumiți sînt și pentru calitatea necorespunzătoare a plinii, aspecte pe care le-am sesizat și reclamat de nenumărate ori la furnizorii noștri. Dar, cum se vede, fără nici un folos. În asemenea condiții, cînd ești la mina furnizorului, cum se spune, te mai poți gîndi la privatizare?

Opiniile asemănătoare am înregistrat și la alimentara nr. 5 din Aradul Nou; responsabilă Gordana Budăcan arătîndu-se la fel de indignată de modul precar în care se desfășoară aprovizionarea. Aduce ceva nou sistemul comision în care va lucra de-acum înainte? In-

oprinde-ne, de data aceasta, la una dintre cele mai mari alimentare din Arad, cea purtînd nr. 44 și care este situată în Piața UTA. Iată ce ne-a declarat responsabilă Anuta Redis (Cornelia Gabor fiind plecată în concediu).

— Da, am fi dorit să ne privatizăm dar, socotesc că la ora actuală nu există cele mai elementare condiții pentru aceasta. Adică, o legislație corespunzătoare și siguranță că

MIRCEA DORGOSAN

(Cont. în pag. a III-a)

„Reîntregirea familiei” Muszunye (I)

În ziarul nostru de joi, 5 iulie a.c. sub titlul „Brigada violente solicită sprijinul populației” am publicat un material însoțit de fotografia unui tîlhar periculos, Petru Muszunye, căutat de poliție pentru mai multe furturi și tîlhării. La ora cînd scriem aceste rînduri „eroul” nostru, depistat cu sprijinul cetățenilor, se află în arestul poliției. Pentru a putea vorbi despre această prezență, cadrele Brigăzii violente angrenate în această acțiune — căpitanii Mircea Moraru și Pavel Borcuta, locotenentii majori Marius Șandru și Remu Geapană și plutonierul Sorin Vatamanu — au trebuit să-și pună în valoare toate calitățile sportive deoarece urmărirea și prinderea infractorului s-a desfășurat ca-n filme — peste gardurile și prin podurile Keke-

ciului, cu „îndrumări” în altă direcție, cu ascunzături pregătite, mă rog, cu tot „arsenalul” de mijloace și metode pe care orice infractor și-l pregătește pentru a nu fi prins.

Cînd vorbim despre „familia” Muszunye nu ne referim la ceea ce se înțelege în mod obișnuit prin acest termen — grupul alcătuit din soții și copiii Muszunye — ci la cîlică, la banda de infractori cunoscuți sub acest nume. Și e firesc să se numească așa deoarece trei dintre ei sînt frații Muszunye. Cîți sînt în total? Nu știm. Căpitanul Mircea Moraru ne-a promis însă că atunci cînd îl prinde pe totii, ne va spune. Deocamdată, doi dintre ei — Dumitru Muszunye, 30 ani, fără ocupație, Arad str. Dimitrov nr.

112 recidivist și Ladislau Gergely, 33 ani, fără ocupație, Arad, Alcea Saturn, bloc A-11, scara E, ap. 3 (fără forme legale), recidivist — se află reținuți în penitențiar, iar alți patru în arestul poliției. De ce se fac vinovați? De multe. În 27 aprilie a.c. frații Petru și Domnica Muszunye fură de acasă de la Gheorghe Ples, Arad, strada Feleacului nr. 2, suma de 16.000 lei. La 5 mai a.c., același Petru împreună cu Claudia Căldăras, Mița Covalci, Ionel Iovanov și încă un ligan din Kekeci sustrag prin violență, în fața restaurantului Lido, cetățeanului Florian Ispravnic, aflat în stare de

T. PETRUȘI

(Cont. în pag. a III-a)

Unde se pot juca copiii?

Întrebarea pare a avea, cît puțin la prima vedere, o înfinitate de răspunsuri. Problemele sînt însă mult mai complicate. Există într-adevăr copii, care au norocul să locuiască, împreună cu părinții într-o casă. Aceasta implică o grădiniță și deci un virtual loc de joacă. Nu același lucru se întîmplă însă cu marea majoritate a copiilor ce locuiesc în bloc și care, practic, se găsesc în imposibilitatea funciară de a găsi un loc — special amenajat — pentru joacă. Unii pot spune că un remediu tot există: parcul pentru copii. Așa am crezut și noi la început, dar

ceea ce se vroia a fi un loc ideal pentru dimineațele sau după-amiezile copiilor este, din păcate, dat uitării de factorii în măsură să-i asigure alt chip.

După ce intri pe o poartă ce promite multe (deși afișele electorale nu lipsesc nici de aici — parcă era vorba să nu amestecăm copiii în politică), ochiul este izbit de o arhitectură dezastruoasă. Formele vegetale sînt lăsate să crească la voia întîmplării, straturile de flori neîngrijite, gunoiul — peste tot.

DACIANA PĂRAIANU

(Cont. în pag. a III-a)

